

РУСЕНСКАТА ФИЛХАРМОНИЯ С ИВАН МАРИНОВ

Концертът, който Русенската филхармония изнесе на 30 т. м. под ръководството на Иван Маринов утвърди класата ѝ. Той залочна с първото изпълнение на Симфония № 2, от Трифон Силянски. В началото, при тънките полифонични диалози на струнни с духови, интонацията не бе чиста, ритмусът — разклатен. Но скоро диригентът и оркестърът преодоляха това и изпълниха честно своя артистичен дълг, полагайки всички усилия симфонията да прозвучи така, както е замислена. Слушателите разбраха и оцениха това, но самата творба явно не ги задоволи. В нея личи известна професионална сръчност, интелигентно боравене с хармоническите, полифоническите и оркестровите средства, искреност на авторското преживяване. Тези качества обаче далеч не компенсират сериозните ѝ слабости. Симфонията има формална моволитност (трите части са слети една с друга), но тя е привидна, защото конструкцията е твърде разпилвана и изграждането на музикалния

материал не е осъществено с необходимата драматургическа логика. Мащабът на идеята, на чувството и художествения образ е твърде малък за едно произведение от този жанр. Най-същественният недовъзможност е отчуждеността на творбата от нашия национален стил.

Следващата творба бе Симфония № 1 за бас и оркестър (по стихове на П. Пенев) от Иван Маринов. Наличието на текст със силен идеен и поетичен заряд не допринесло композицията на Маринов да придобие ясна, прогресивна съвременна насоченост и е увеличило нейното конкретно смислово и емоционално въздействие. В третата и четвъртата част композиторът не използва текст и разчита само на художественото обобщение, постигнато със средствата на оркестъра. Стремещът към конкретност на съдържанието на места е подвел композитора към разказвателност и дори илюстративност. Жанрът, който Маринов е избрал, е необичаен и наистина много труден. Въпреки това,

нему се е удало да създаде значително произведение със свеж съвременен език и богато образно и идейно съдържание. Ценно качество на формата на творбата е нейната оркестрация. Затова не случайно изпълнението на симфонията бе най-яркото постижение на Русенската филхармония на концерта. Солистът П. Герджиков поднесе своята нелека партия с познатия ни свой речитативен маниер, наситен с дълбоко „изиграване“ на музикалния и поетическия текст.

Ораторията „Балада за невестата“ (по текстове на Мария Грубешлиева) е най-новото произведение на Веселин Стоянов. Големият му успех бе обусловен преди всичко от неговите художествени достойнства, но също така и от чудесното изпълнение на целия състав — диригента, оркестъра, БХК „Св. Обретен“ (диригент Г. Робев), детския хор на БРТ (дир. Хр. Недялков), солистите С. Марков, баритон, и Ал. Милчева, мецосопрано. Творческата задача, която композиторът си

е поставил, е била да напише едно напълно достъпно произведение, което да може да се изпълнява не само от професионални, но и от добри самодейни хорове. Въздействието на мелодичната и привлекателна музика тук се усилва и от интересния и вълнуващ сюжет, който се разкрива с последователността на един поетичен разказ. Посветена на 25-годишнината на социалистическата революция, „Балада за невестата“ представлява ярък принос в съвременната ни музикална литература. На фестивала ораторията прозвуча за втори път след премиерата ѝ в София преди няколко месеца. Бих казал, че от гледна точка на диригентската концепция русенското изпълнение бе по-добро — Маринов намери една по-убедителна и близка до същността на произведението емоционална и звукова атмосфера.

С концерта си с Русенската филхармония Иван Маринов ни убеди, че заслужено е спечелил името на един от най-добрите наши диригенти и че е проникновен и тънък

интерпретатор на български творби. За неговия диригентски натюрел са отличителни високата техника към техническата страна на оркестровото изпълнение, стремещът към стегнатост на оркестровия ансамбъл, съчетанието на импулсивен темперамент със строга интелектуална преценка и над всичко — енергичният и жизнен тонус на музичирането.

Фестивалният концерт бе първата отговорна проява на Русенската филхармония след участието ѝ в прегледа на държавните симфонични оркестри в София. Струва ми се, че на този концерт оркестърът търсеше „реванш“ за някои неблагоприятни критики по време на прегледа. И той го постигна напълно. Като разгърна без остатък своите най-хубави качества, той се представи такъв, какъвто е в същност и какъвто трябва да бъде винаги, на всички свои концерти.

Евгени Павлов